

МЕТОДОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ ФОРМУВАННЯ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ В УМОВАХ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ

Сідляр О.І., студентка Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича, м. Чернівці, Україна

У сучасних умовах людський капітал набуває вирішального значення та стає фактором, що визначає місце країни у світовій економіці, тому що саме він має домінуюче значення в сучасних умовах інноваційної економіки відносно інших факторів. Така зміна пріоритетів пов'язана з набуттям виробництвом нового, інноваційного характеру діяльності: в основі виробництва лежить використання знань, які втілені в нових технологіях, методах організації та управління виробництвом.

Дослідження людського капіталу, яке відрізняється складністю та багатовимірністю проблем його відтворення здійснюють в роботах таких вітчизняних та зарубіжних вчених, як Д. Богиня, А. Гапоненко, О. Грішнова, Е. Лібанова, Й. Малхотра, Т. Стюарт, П. Страсманн, А. Чухно та ін. Однак, незважаючи на значну кількість наукових статей, робіт, монографій з даної тематики, відсутні комплексні дослідження даної проблеми, а також недостатньо вивчені проблеми систематизації інституціональних передумов людського розвитку.

Витоки концепції «людського капіталу» знаходяться у працях представників політичної економії Дж. Мілля, Ж.-Б. Сея та ін., та ідеологів неокласичного напрямку Л. Вальраса, І. Фішера та ін. [2].

Світові тенденції розвитку ХХІ ст. свідчать про те, що підвищення рівня економічного розвитку в сучасних умовах насамперед залежить від якості людського капіталу, що визначається досягнутим рівнем знань, кваліфікації, вмінням працювати; потенційними здібностями населення країни, здатністю забезпечувати інноваційний розвиток продуктивних сил. Для досягнення саме такої якості людського капіталу необхідно інвестування, яке забезпечуватиме рівень освіти і науки, достатній для виконання економічної функції та постійного відтворення інтелектуального людського капіталу - капіталу, втіленого в людях, здатних створювати нове [1].

Спільними властивостями людського капіталу та інтелектуального людського капіталу є освіта, знання, уміння, виробничі й творчі здібності,

професійна кваліфікація. Специфічними особливостями інтелектуального людського капіталу є здатність до генерування нових ідей, створення інноваційного продукту, що забезпечує прогресивний розвиток різноманітних видів економічної діяльності та суспільства в цілому. Друга важлива особливість полягає в об'єктивно існуючій обмеженості його продукування.

Перед фахівцями промислового виробництва виникають нові завдання пізнання не тільки практичних деталей роботи промисловості, а навіть більшою мірою, вивчення економічних і соціальних проблем цього виду економічної діяльності (управління підприємством, промислова технологія, економіка, соціальні відносини). Отже, базуючись на тому, що в сучасних умовах високий технологічний розвиток є головним джерелом досягнення соціального процесу, можна сказати, що ознайомлення з технічними дисциплінами необхідне не лише при одержанні технічної освіти, але й при вивченні гуманітарних наук тими кадрами, які працюватимуть у промисловості, або тими, хто вивчає цю сферу економічної діяльності.

Список літератури:

1. Амосов О. Формування людського капіталу в умовах інноваційної економіки: методологічний аспект // Публічне управління: теорія та практика. – 2011. – № 3(7). – С. 164-172.
2. Філатов В. Значення людського капіталу в забезпеченні інноваційного розвитку України // Бізнесінформ. – 2009. – № 12(2). – С. 92-94.